

svalnatý a chlieb s lekvárom sa na ňom podpísal tiež, lebo sa mu zaokrúhlilo bruško. Bol nádherný a ja som ho zbožňovala.

Timi počas školského roka bývala na internáte, domov chodila len cez víkendy a na prázdniny. V to leto nezohľadila žiadnu brigádu, aj keď sa veľmi snažila. Alebo to aspoň tvrdila.

Ležala som rozvalená v tráve, pozerala sa na svojho syna, ktorému z úst trčalo steblo slamy. Timi sa pokúšala zapísať na lístku trávy, no s dlhánskymi umelými nechtami ju sotva udržala medzi palcami. Všetci sme sa nahlas rozosmiali.

Bolo skvelé byť opäť doma s Timi a Rudkom. Chcela som, aby sme my traja ostali navždy spolu a smiali sa v tráve pod oblakmi. Nič viac som si neželala.

TIMI

Na Instagrame som mala štyritisícšesťstoštyridsaťtri sledovateľov. To číslo si pamätám presne. Rátala som s tým, že do konca leta sa ich nazbiera päťtisíc, a to už je naozaj seriózne číslo, veľká meta. Potom to už pôjde veľmi rýchlo a keď ich budem mať desaťtisíc, začnú mi posielat' vzorky kozmetických produktov, budem ich testovať a predvážať nové šaty. Bol to džob mojich snov, úplná paradíčka.

Naša záhrada bola jedna z mojich top lokalít. Zhruba na poludnie, keď bolo najviac svetla, sa mi podarili najlepšie fotky. Naukladala som na seba šesť tehál, položila na ne mobil, podoprela som ho starou kanvicou, zapla samospúšť a fotenie sa mohlo začať.

Najviac srdiečok mi poslali na zábery v plavkách a rifl'ových šortkách s bielym tričkom. Ak som ich pridala do príbehu, niekedy mi k nim poslali aj komentár. Hlavne profily zo zahraničia, po anglicky. No ja som im nikdy neodpísala ani slovo.

Pripravila som si limonádu, ovocie som si k nej nazbierala zo záhrady, nadrobno som ho nakrájala a zmiešala s kockami ľadu. Na trávnik som prestrela deku, na kraj položila slnečné okuliare, limonádu na tácke a ešte aj šľapky. Nalíčila som sa, namočila si vlasy, hlavne končeky a cvakala som ostošesť.

Nafotila som niekoľko tuctov záberov, no žiaden sa mi nepáčil. Na jednom sa mi na bruchu spravili ryhy, na ďalšom

som príliš vytrčila zadok alebo som dostatočne nenašpúlila pery. Do jedného záberu sa mi votrel aj foter.

Vyziapal sa na mňa, aby som sa toľko neopičila a pratala sa do kuchyne pomôcť s obedom. Nedal mi pokoj, kým som všetko nepobalila a neposlúchla ho.

Celé leto som mala pracovať na kúpalisku a až do konca školského roka som mala brigádu istú, no na poslednú chvíľu mi ju odriekli. Poriadne ma nasrali! Veď sme sa dohodli, dokonca sme si na to podali ruky a oni tam nakoniec dosadili šéfovu krstnú dcéru.

Celé leto som sa na smrť nudila. Nemala som brigádu, a tým pádom ani peniaze. Z posledných úspor som si dala spraviť nechty, no na nič iné mi už nezostalo.

Čerstvým absolventkám, ktoré šli na sezónne práce do Rakúska, som napísala, nech mi dajú vedieť, ak by o niečom vedeli. Jedna z nich mi odpísala, že sa popýta, ale keďže som hľadala prácu len na letné prázdniny, jej snaha bola márna. O rok, keď zmaturujem na zdravotke, to už bude ľahšie. Odídem odtiaľto, len sa tak za mnou zapráši.

V našej dedine je len jedna krčma a jeden obchod. Otec mi povedal, že ak sa opovážim čo len vkročiť do krčmy, roztrhne ma ako hada. Veď ma tam ani nič nelákalo, päť minút po otvorení už bola plná pripitých starcov.

Celý deň som visela na telefóne, až sa mi raz zobrazil oznam, že som pred obrazovkou strávila desať hodín. To už bolo husté, rozhodla som sa trochu ubrať.

Vypisovala som spolužiakom, aby sme niečo podnikli. Nika mi hneď odpovedala, aby som k nim zašla, že si pozrieme zopár filmov. Najprv mi napadlo, že obrazovku už nechcem ani vidieť, no napokon som sa dala prehovorit'. Sledovať s kamoškou filmy je predsa len lepšie ako nič.

Dohodli sme sa, že u nich prespím. Autobusy nechodili tak často ako cez školský rok a stráviť trochu času spolu nám len prospeje.

Oco a Marta ma bez problémov pustili. Marta mi pre Nikiných rodičov pribalila dve nožičky klobásy zo zimnej zabiľky a po fľaši bazového a malinového sirupu, aby som vraj nešla naprázdno. Kým som čakala na autobus, v batohu mi štrngali fľaše. Bála som sa, že sa mi pod tou t'archou roztrhnú popruhy a začala som ľutovať, že som vzala aj sirupy. Stačila by klobása. Napriek tomu, že sme ju zabalili hádam do desiatich vrecúšok, všetko mi nasiaklo jej vôňou. Nohavičky, ponožky, čisté tričko a ešte aj bikiny. Fuj. Nepomohlo ani vetranie na sušiaku, vône klobásy sa nedalo zbaviť.

Nika sa chystala na medicínu, už v prvom ročníku vedela, že chce byť pediatrička. Plánovala študovať v Bratislave alebo v Budapešti. Veľkú časť prázdnin trávila učením, bola neskutočne odhodlaná, no napriek tomu s ňou bola zábava na rozdiel od ostatných šprtov zo školy.

Ja som sa na výšku nechystala. Chcela som zarábať. Nemienila som ešte niekoľko rokov stráviť na internáte s plesnivými stenami v kúpeľni a žiť len na pôstnych cestovinách bez omáčky, v lepšom prípade s cukrom alebo lekvárom. Túžila som po nejakom výnosnom fleku v Rakúsku a nemohla som sa dočkať, keď budem mať stabilný príjem.

Nika stiahla z netu nejaký film z lekárskeho prostredia, ktorý si chcela večer pozrieť. No najprv sa pochválila, že od sestry dostala kopu čiernej farby na vlasy, lebo tá sa na poslednú chvíľu rozhodla, že sa radšej zafarbí na ryšavo. Mali sme po ruke plnú tubu farby a keď to už takto vyšlo, bolo by škoda nepoužiť ju. Rozhodli sme sa, že si zafarbíme vlasy.

Nika vybrala z chladničky dve pivá a vzali sme si ich do kúpeľne. Pohládali sme vyradené uteráky a dali sme sa do toho.

Popíjali sme pivo, z mobilu sme si púšťali hudbu a rehotali sa na našich trápnych spolužiakoch. S Nikou bola skvelá zábava. Ja som zafarbila vlasy jej a ona zas mne. V balení boli len jedny rukavice, najprv som si ich nasadila ja, potom sme sa vymenili. Dovtedy sa na nás už prejavila konzumácia piva, od smiechu sme sa takmer váľali po zemi. Nika mala čo robiť, aby mi naniesla farbu rovnomerne. Z ruky jej rovno do vane vypadol štetec a zanechal tam po sebe veľké flaky. Od tej chvíle sme sa už nestarali o moje vlasy, ale o to, aby sme tie škvrny čo najskôr odstránili.

Vaňu sme vyčistili, no ja som dopadla horšie. Nad ľavé ucho mi nezostalo dost' farby. Trochu som sa hnevala, mrzelo ma, že som sa dala nahovoriť. Mala som to nechať radšej tak, veď moja pôvodná farba bola v pohode, ale už bolo neskoro.

Ďalší deň som chcela ísť domov poludňajším autobusom. S Nikou sme sa rozlúčili a dohodli sme sa, že nabudúce príde ona k nám, dovtedy otcovi ukradnem trocha pálenky a vypijeme ju pri splne pod lesom. To sme si, samozrejme, len utáhovali, Nika môže prísť kedykoľvek.

Na zastávke som bola o desať minút skôr. Čakal tam aj jeden starší ujko. Na mobile som stále sledovala čas. Autobus meškal tri minúty, potom päť, desať. Napokon vôbec neprišiel. Chlapík v rifliach to vzdal, mykol plecom, niečo zašomral, kývol hlavou na pozdrav a odišiel. Ostala som tam sama. Slnko pripekalo, hrala som sa s nechtami. Ďalší autobus mal prísť o niekoľko hodín, aspoň tak to bolo napísané v cestovnom poriadku. Nemala som ani potuchy, prečo poludňajší spoj vynechal.

Spomalilo pri mne snehobiele auto s tmavými sklami. „Ty kokos!“ pomyslela som si. Spoza volantú sa na mňa škeril tučný chlap.

„Čauko! Zmeškala si bus?“

„Nie,“ odvetila som stroho, nemala som chuť na reči.

„Ideš do mesta? Môžem ťa odviezť.“

„Vďaka, netreba.“

„Ako myslíš,“ povedal, no chvíľu ešte počkal. Krútila som hlavou.

Chlapík vyštartoval a odišiel. Na ulici nebolo ani živej duše, len hrobové ticho. „Ako na konci sveta,“ pomyslela som si. Tu sa aj vrany otáčajú. O niekoľko minút sa ozval dedinský rozhlas. „Pozor, pozor!“ zaznelo z neho, no potom bolo počuť už len chrčanie, oznamu som vôbec nerozumela. Možno hlásili, o koľkej bude cez víkend pohreb. Keď správu opakovali, rozumela som už trochu lepšie, hoci chrčanie a rapčanie neprestalo. V sobotu o druhej bude posledná rozlúčka s akousi pani Muraiovou či Budaiovou.

Rozmýšľala som, že zavolám Marte, že sa vrátim až neskorším spojom, no vedela som, že ju to vykoľají. Nemá rada zmeny. Dohodli sme sa, že sa vrátim poludňajším, určite by sa jej nepáčilo, že pôjdem neskorším. Rozhodla som sa ešte počkať, kým jej to oznámim.

Vtedy sa opäť zjavilo auto so stmavenými sklami. Chlapík bol neodbytný.

„No čo? Ešte stále nič?“ pýtal sa škodoradostne.

„Nič.“

„Určite ťa nemám odviezť domov?“

„Určite.“

„Dobre. Tak sa maj,“ odvrkol a z čela si stiahol na oči slnečné okuliare.

Povedal, že odchádza, no ani sa nepohol. Naokolo bzučali muchy, štekali psy a opäť začal škriekať miestny rozhlas. Pri kultúrnom dome sa ponevierať nejaký pes bez sprievodu, hľadali preto jeho majiteľa.

„Počkaj!“ zvolala som na chlapíka.

Neviem, prečo som sa ozvala, možno mi bolo príliš teplo a možno preto, lebo sa zdal neškodný.

„Predsa len sa zveziem,“ zakričala som.

„Naskoč!“

Zvnútra mi otvoril dvere a ja som nasadla. Ovalil ma studený vzduch. Klimatizácia je neskutočne skvelý vynález! U Niky v podkroví bolo tak horúco, že sme sa celú noc potili. V rekordných horúčavách mi zrazu toto audi pripadalo ako spasenie.

„Kam to bude?“

„Len sem, do ďalšej dediny.“

„Okej, slečinka. Taxík priamo k tvojim dverám,“ povedal afektovaným tónom, no ja som sa nesmiajala, nezdalo sa mi to vtipné.

„Si odtiaľto?“

„Uhm.“

„Fíha, ty si ale ukecaná. Stále toľko melieš?“ zasmial sa chlapík.

„Haha!“

„Dobre teda. Nie je ti do reči, okej. Mne to nevadí.“

Mykla som plecóm. Mne to bolo tiež jedno.

„A hudbu máš rada? Pustím niečo?“

„Uhm.“

„Čo máš rada? Pustím ti hocičo!“

„Pusti, čo chceš ty.“

„Ale ja sa pýtam, čo máš rada ty. Disko, ľudovky, techno, house?“

„Ježiši, len nie ľudovky!“

„Prečo? Čo taký Krajíček? Nemáš rada Repete?“

„Mám, jasné, že mám. Len si pri ňom vždy zapchám uši,“ povedala som a rozosmiajala ho.

V mobile hľadal hudbu a zároveň sledoval cestu. Všimla som si, ako rýchlo pohľadom skáče z displeja na cestu a späť. Napadlo mi, že keby na cestu vyskočila srnka alebo diviak, určite by neubrzdil. Zrazil by zviera a krvavé kusy mäsa by sa rozpl'asli na čelnom skle.

„Musím natankovať,“ povedal a ja som len prikývla.

Odbočil z hlavnej cesty a zákrutu vybral tak prudko, že ruženec, ktorý mal zavesený na spätnom zrkadle, sa pootočil. Chlapík vystúpil, no kľúč nechal v zapalovaní, asi kvôli klíme. Benzínka stála uprostred ničoho, na konci sveta, ďalej boli už len lány obilia. Tu fakt nič nie je, pomyslela som si. Odtiaľto vedie cesta iba preč.

Keď sa vrátil, priniesol mi Magnum a strčil mi ho do ruky.

„Prosím. Máš ho rada? Ak nie, ešte ho môžeme vymeniť.“

„Nie, môže byť. Vlastne, ďakujem. Fakt,“ povedala som rozpačito.

Rozbalila som nanuk a skrčila farebný obal. Chlapík sa poň natiahol, aby ho vyhodil.

„Inak, ja som Timi.“

„Inak, ja som Árpi. Ale všetci ma volajú Pichač.“

„Uhm. Pichač. Čo je to za prezývka? Teda, ako si k nej prišiel?“

„Veď každý má nejakú prezývku, nie? Kamoši sú Lit'o, Keke, Malý Keke, no a ja som Pichač.“

„To znie ako seriózna partia.“

„Veď aj je!“